

РЕШЕНИЕ

№ 2798

гр. София, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 25.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **9370** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП във връзка с чл. 145 - 178 от АПК.

Образувано е по жалба на К. С. Н., ЕГН [ЕГН] от [населено място], срещу Заповед № 86/15.08.2023г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП на к.о. в група ООР на сектор ОП към 02 РУ при СДВР, с която му е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, а именно: временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който при управление на ППС е нарушил разпоредбите на чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП. В жалбата си Н. навежда твърдение за незаконосъобразност на оспорваната заповед. Посочва че оспорваната заповед е издадена в нарушение на чл.156, ал.3 от АПК, доколкото е съществувала ЗПАМ 51/15.07.2023г. /оттеглена със Заповед № 86/15.08.2023г./.

В с.з. жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. Р., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът по жалбата, редовно призован, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, уведомена не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, счита за изяснено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на обжалване административен акт, от

процесуално легитимирано лице и при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Предвид изложеното жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

С АУАН бл. № 834885 от 15.07.23г., съставен от старши полицаи при 02 РУ СДВР, на К. С. Н. е вменено нарушение по чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП- за това, че на 15.07.2023г. в 03:14 часа в [населено място], по [улица]е управлявал л.а. Пежо 306 с рег. [рег.номер на МПС] , и след извършена проба на водача за употребата на алкохол с техническо средство Дрегер Алкотест 7510 с фабр. номер ARBA 0144 и проба 00179, уредът отчел 1,25 промила в издишания от водача въздух. На водача е издаден талон за медицинско изследване. Актът е подписан от Н. без възражения. Посочено е в него, че се изземват СУМПС №[ЕИК] и контролния талон на автомобила.

Със Заповед № 51 от 15.07.2023г. за налагане на принудителна административна мярка, издадена от КО в група ООР на сектор ОП при 02 РУ СДВР с посочване, че поради управление на МПС с рег. [рег.номер на МПС] с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда, са налице предпоставките на чл.171,т.2а, б.Б от ЗДвП за прилагане на принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС. На основание чл.172, ал.2, т.3 от ЗДвП свидетелството за управление на МПС на К. С. николов е отнето, като заповедта му е връчена същия ден.

При представяне на административната преписка административният орган е представил Заповед № 86/15.08.2023г., издадено от КО, група ООР, сектор ОП при 02 РУ СДВР, с която на основание чл.91, ал.1 от АПК е оттеглена ЗППАМ № 51/15.07.2023г. против жалбоподателя Н., с която се постановява временно отнемане на свидетелството за управление на МПС.

По делото се установява още, че с протокол за химическо изследване за определяне концентрацията на алкохол в кръвта № 378/17.07.2023г. е доказано наличието на етилов алкохол в кръвта на жалбоподателя 1,54 промила.

Отново на 15.08.2023г. е издадена и Заповед № 86/15.08.2023г. от КО, група ООР, сектор ОП при 02 РУ СДВР за прилагане на принудителна административна мярка с посочване, че поради управление на МПС с рег. [рег.номер на МПС] с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда, са налице предпоставките на чл.171, т.1, б.Б от ЗДвП за прилагане на принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС. На основание чл.172, ал.2, т.3 от ЗДвП свидетелството за управление на МПС на К. Н. е отнето.

При така установените факти, настоящия съдебен състав, след извършена по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт, достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от страна с активна процесуална легитимация срещу акт подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт – Заповед № 86/15.08.2023г. за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т.1, б.,б“ от ЗДвП. Тази заповед е издадена след оттеглянето от адм. орган на Заповед № 51 от 15.07.2023г. за прилагане на принудителна административна мярка, на чл.171, т.2а, б.Б от ЗДвП. Извън различното процесуално основание за налагане на принудителните административни мерки, процесните

заповеди имат идентично фактическо установяване и идентичен предмет- временно отнемане на свидетелството за управление на МПС за не повече от 18 месеца, заради това, че на 15.07.2023г. жалбоподателят е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда. Очевидно административният орган е счел, че в първоначалната заповед е посочил погрешно процесуалната норма, въз основа на която налага ПАМ (заб. чл.171,т.2а, б.Б от ЗДвП се отнася за прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство: с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози – за срок от 6 месеца до една година), което е „поправил“ чрез издаване на процесната заповед.

Използваният подход за „поправка“ на първоначално издадения административен акт чрез неговото оттегляне и издаване на нов, не може да бъде споделен. В разпоредбата на чл. 15б, ал. 3 АПК е предвидено, че оттегленият акт може да бъде издаден повторно само при нови обстоятелства, т.е. установява се забрана за повторно издаване на оттегления акт при същите фактически обстоятелства. От данните по делото е безспорно, че процесната заповед и оттеглената такава имат припокриване на фактическите обстоятелства т.е. фактическите основания са едни и същи. Фактическите основания за издаване на административния акт са онези факти и обстоятелства от обективната действителност, които мотивират приложимостта на конкретна правна норма, представляваща правното основание за издаване на акта. Административният орган не може да поправи първоначално издадената ЗППАМ по реда на чл.15б, ал.3 от АПК, а е следвало, ако счита, че е допуснал фактическа грешка, да издаде акт за поправка на първоначалния акт, който като неразделна част от основния трябва да бъде съобщен на жалбоподателя, какъвто е редът, предвиден в чл.62, ал.2 от АПК.

За пълнота на произнасянето следва да се посочи, че незаконосъобразно е не наличието на два акта с един и същ номер и от една и съща дата (Заповед № 86/15.08.2023г. за отмяна на предходна ЗППАМ и ЗППАМ № 86/15.08.2023г.), а налагане два пъти на принудителна административна мярка по отношение на едно и също лице, една и съща по своите правни последици и фактическо основание. Засяга се съществено правото на защита на лицето, спрямо което същата се прилага, тъй като то се поставя в невъзможност да разбере волята на органа относно това за какъв срок спрямо него се въвеждат неблагоприятни последици и е самостоятелно основание за отмяната на индивидуалния административен акт.

По всички изложени съображения жалбата е основателна и следва да бъде уважена. С оглед изхода на правния спор на жалбоподателят се дължат разноски, като своевременно са поискани и доказани такива в размер на 1 610 лева.

Воден от горните мотиви и на основание чл.172, ал.1 и ал.2, пр.последно от АПК, Административен съд София град, 7-ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. С. Н., ЕГН [ЕГН] от [населено място], срещу Заповед № 86/15.08.2023г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП на к.о. в група ООР на сектор ОП към 02 РУ при СДВР, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.„б“ от ЗДвП- временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство, но не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на К. С. Н., ЕГН [ЕГН] направените по делото разноски в размер на 1 610 /хиляда шестотин и десет лева/ лева.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: